

Η ελπίδα του χριστιανού (Ρωμ. ε΄1-10) (Ιωάννης Καραβιδόπουλος, Ομότιμος Καθηγητής Ερμηνείας της Καινής Διαθήκης, Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.)

[/ Πεμπτουσία](#)

«Αδελφοί, αφού ο Θεός μας έσωσε επειδή πιστέψαμε, οι σχέσεις μας μ' αυτόν αποκαταστάθηκαν με τη μεσολάβηση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Αυτός μας οδήγησε με την πίστη στο χώρο αυτής της χάρις του Θεού, στην οποία είμαστε στερεωμένοι, και καυχόμαστε για την ελπίδα της συμμετοχής μας στη δόξα του Θεού. Μα δεν σταματά εκεί η καύχησή μας· καυχόμαστε ακόμα και στις δοκιμασίες, γιατί ξέρουμε καλά πως οι δοκιμασίες οδηγούν στην υπομονή, η υπομονή στο δοκιμασμένο χαρακτήρα, κι ο δοκιμασμένος χαρακτήρας στην ελπίδα. Κι η ελπίδα τελικά δεν απογοητεύει. Μαρτυρεί γι' αυτό η αγάπη του Θεού, με την οποία το Άγιο Πνεύμα που μας δόθηκε, γέμισε και ξεχείλισε τις καρδιές μας. Γιατί ο Χριστός, παρ' όλο που ήμασταν ακόμη ανίκανοι να κάνουμε το καλό, πέθανε για μας, τους ασεβείς ανθρώπους, στον προκαθορισμένο καιρό. Δύσκολα θα 'δινε κανείς τη ζωή του ακόμα και για έναν δίκαιο άνθρωπο. Ίσως αποφάσιζε κανείς να πεθάνει για κάποιον καλό άνθρωπο.

Ο Θεός όμως ξεπερνώντας αυτά τα όρια έδειξε την αγάπη του για μας, γιατί ενώ εμείς ζούσαμε ακόμα στην αμαρτία, ο Χριστός έδωσε τη ζωή του για μας. Τώρα, λοιπόν, αφού ο Θεός μας απάλλαξε από την καταδίκη, με τη μεσολάβηση του σταυρικού θανάτου του Χριστού, πολύ περισσότερο ο ίδιος θα μας σώσει κι από τη μέλλουσα οργή. Παρ' ο,τι ήμασταν εχθροί με τον Θεό, μας συμφιλίωσε μαζί του ο σταυρικός θάνατος του Υιού του· πολύ περισσότερο τώρα που συμφιλιωθήκαμε, η ζωή του θα μας χαρίσει τη σωτηρία» (Ρωμ.5,1-10).

Σε όλες τις εποχές, κι όχι μόνο στη δική μας, ο άνθρωπος πίστεψε στη μεγάλη αξία των έργων και επιτευγμάτων του. Πίστεψε πως μπορεί να κατορθώσει τα πάντα. Ακόμη και η περιοχή της θρησκευτικής ζωής δεν απετέλεσε εξαίρεση. Ο Απ. Παύλος στην περικοπή της προς Ρωμαίους επιστολής, που παραθέσαμε παραπάνω και που διαβάζεται την Κυριακή (Γ΄ Ματθαίου) στη Θεία Λειτουργία, αντιμετωπίζει είτε Ιουδαίους που νομίζουν ότι σώζονται τηρώντας τον Νόμο του Μωυσή και καυχώνται γι'αυτό, είτε Έλληνες-Εθνικούς που βλέπουν τις αρετές τους σαν το μεγαλύτερο κατόρθωμά τους. Σε όλους αυτούς τονίζει την ακόλουθη αλήθεια: Η σωτηρία δεν μπορεί να προέρχεται από τα έργα του ανθρώπου όσο σπουδαία και αξιοζήλευτα κι αν είναι αυτά, αλλ'είναι δώρο του Θεού που προσφέρεται, όχι ως οφειλή για τα έργα του ανθρώπου, αλλ' ως Χάρη, που γίνεται πραγματικότητα με τον Σταυρό και την Ανάσταση του Χριστού. Την Χάρη αυτή την αποδέχεται ο άνθρωπος με πίστη και ευγνωμοσύνη.

Τα έργα του ανθρώπου δημιουργούν μέσα του μία αυτοπεποίθηση, μία καύχηση που ο Απ. Παύλος την χαρακτηρίζει ως «σαρκική», όχι με τη διαρκική έννοια της ανθρωπολογικής διακρίσεως του ανθρώπου σε ψυχή και σώμα η σάρκα, αλλά με την έννοια της υποταγής του στη δύναμη της εγωκεντρικής αυτοπεποιθήσεως που δεν αφήνει περιθώρια σε θεική δύναμη που υπερβαίνει τις ανθρώπινες δυνατότητες. Έτσι ο άνθρωπος γίνεται ο άξονας γύρω από τον οποίο περιστρέφονται τα πάντα, αφήνοντας πολύ λίγο χώρο, η πολλές φορές και καθόλου για τον Θεό, του οποίου η ύπαρξη δικαιολογείται μόνο για να αναγνωρίσει τη σπουδαιότητα του ανθρώπου. Το φαρισαϊκό αυτό πνεύμα κατακεραύνωσε ο ίδιος ο Χριστός (ιδίως στην παραβολή του τελώνη και φαρισαίου) και στη συνέχεια ο Απ. Παύλος με τις επιστολές του.

Η «δικαιοσύνη του Θεού» – μία έκφραση που συνηθίζει ο Απόστολος των εθνών και που δηλώνει τη σώζουσα αγάπη του Θεού την ενσαρκωμένη στο πρόσωπο του Χριστού – αποδεικνύει ανώφελη κάθε ελπίδα του ανθρώπου να σωθεί μόνος του χωρίς τον Χριστό, χωρίς τη Χάρη των Μυστηρίων της Εκκλησίας, χωρίς την αναπλαστική δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Κι αν μη σκεφτεί κανείς ότι αυτό μειώνει την αξία του ανθρώπου. Απεναντίας την επαυξάνει, γιατί τον κάνει κύριο αποδέκτη και περιεχόμενο της λυτρωτικής θείας οικονομίας. Επειδή δε ακριβώς η σωτηρία προέρχεται όχι από τον ασθενικό ανθρώπινο κόσμο αλλά από τον δυνατό Θεό φέρει την εγγύηση της βεβαιότητας και αυθεντικότητας. Κι η ελπίδα για ένα καλύτερο ενδοκοσμικό αλλά και εσχατολογικό μέλλον δεν είναι κενή περιεχομένου προσπάθεια να αγκιστρωθεί ο απεγνωσμένος άνθρωπος από κάπου, αλλ' έχει βέβαιο αντίκρισμα. Είναι τελικά «ελπίδα που δεν απογοητεύει», κατά την ορολογία του Παύλου, γιατί προέρχεται από «τον Θεό της ελπίδας» (Ρωμ. 15,13). Να γιατί ο Απόστολος στην ίδια επιστολή, την προς Ρωμαίους, από την οποία είναι παρμένη η σημερινή περικοπή, συνιστά στους αναγνώστες του χαρά γι' αυτήν την ελπίδα και συγχρόνως υπομονή για τις προσωρινές θλίψεις: «Η ελπίδα να σας δίνει χαρά. Να έχετε υπομονή στις δοκιμασίες. Να επιμένετε στην προσευχή» (Ρωμ.12,12).

Τέλος, η ελπίδα δεν είναι ένα περιφερειακό στοιχείο της χριστιανικής πίστεως αλλά το κέντρο της. Αφαιρώντας κανείς την ελπίδα από τον Χριστιανισμό τον αποδυναμώνει στο σύνολό του. Γιατί η ελπίδα δεν αποτελεί το τελευταίο αποκούμπι του χριστιανού αφού εξαντληθούν όλα τα άλλα, αλλά η πρώτη και ουσιαστική δύναμή του.

πηγή: www.agiazoni.gr